

אלו נאמרין פרק שביעי סוטה

לח.

עין משפט גזר מצוה

לב א מיי פ"ד מהל' תפלה הלכה ג סגמ עשין נ טושי"ע ל"ח סי קצח סעף יב ונכרי אלפס פקח הקורא את המנינה דף רעד. וברא"ש שם סימן י"ח:
לג ב ג מיי שם ה"ל ט: לד ד ה מיי שם הלכה ט יא וסגמ שם טושי"ע שם סעף יב ונכרי אלפס יב סגמ עשין ג טושי"ע לח ו מיי פ"ה מהל' ביאת מקדש הלכה טו ז:
לו ז ח מיי פ"ד מהל' נשאות כפיס הלכה י יא [טושי"ע שם סעף יד]: יב ח מיי שם ה"ל ג [יח] יז סגמ עשין ג טושי"ע לח"ח סי קצח סעף י: לח י מיי שם הלכה יא טור ש"ע שם סעף ד:
לב כ מיי שם הלכה ח טושי"ע שם סעף י:

תוספות שאגין

מה משרת בעמידה י"ח דכותן מברך בעמידה י"ח דכותן בעל תשובה ראו הוא לרובין ולא מקשי ליה לפסול עבודה דכהן שישתמד רכותי לא יקיר אלו לשרתי ותנן בפ' בהרא דמנחה כהנים שישמשו בבית חנוני לא שישמשו בירושלם הא בנבי עובדן מותרין וכ"ש בזמן הזה לרובין ואמרי' נמי החם היו אלו כבעלי מומין ולא מצינו בשום מקום שבעל מום פסול לרובין אלא אי"כ היו מומין שבגלוי שהעולם מסתכלין בו. אף בניו בנשיאות כפיס ולא תקשי תו שכן כהן גדול דאין משיבין על החיקש וכתיב כל הימים ואל תקשי לך תו ראש חדש ועבודת צבור ל"ח: לשנים קורא כהנים פ"ה כשיש שם שני כהנים לברך שליה צבור כשגמר ברכת הוראה (עד חזן מבית הכנסת) ל"ח:

ונאמר להלן אלה יעמדו לברך. תימנה אדרבה אימא ונאמר להלן ואלתא ושצעת וברכת מה להלן ככל לשון כדאמר לעיל (דף נב.) וי"ל דמסתברא ליה טפי למילף ברכת כהנים מזכרת הר גריזים דשמייהן מפורש צמורה דהזכרות עלמין נמי מפורשות שהיה היפך הקללות המפורשות ארור האיש לזכרה אבל לשון זכרת המזון אינה מפורשת צמורה: **ורבי** יהודה אומר הרי הוא אומר בה. אבל לרובין לא משמע להו עיכובא כה אלא ככה:

קשיא ליה דר' יונתן. אינו לשון הכייתא אלא לשון פי' הגמרא וה"ג לה דסיפרי ר' יונתן אומר לא מה להלן וכו': **ובתיב** כל הימים. תימנה אכתי עבודת ימיד מהיכל לן דלימתיב דליכא נשיאות כפיס והא ככל הימים איכא נמי עבודת צבור כגון תמיד ונראה דודאי לזכרי הכל אימעיט עבודת ימיד מנשיאות כפיס ור' יונתן נמי אגב שיטתיה נקט ליה ולא היה נשיאות כפיס ככל יוס אלא עבודת תמיד כדתנן צ"ח דקדר תמיד (דף נב.) דלאחר שנתנו איברים על גבי כש ומלחוס ירדו וצלו לכן ללשכת הגזית אמר לכן הממונה זכרו זכרה אמת והס זכרו קראו עשרת הדברות שמע והיה אס שמעו ויאמר וזכרו את העם ג' זכרות אמת וליז עבודה וזכרת כהנים והוא הדין דמספין וצמתיד של צין הערבים:

ואיתקש ברכה לשרות. לעיל קאי דקאמר מקיש צניו לו אימא לענין שירות דוקא איתקוש להכי קאמר כיון דאיתקוש לשירות הוא הדין לזכרה דאיתקוש זכרה לשירות: **אין** אינו אלא בנינו רצניו הלל פי' דספרי בנינו בנינו אל אלהים זכאות ולא מסתבר דהיכי תיסק אדעתא לשושי קרא למימר יצרכך אלהים זמקוס שם זן ארבע אומות אלא בנינו יש לומר כקריאתו צאל"ף דל"ת: **קרי** הוא אומר בכל המקום אשר אבא אידך וברכתך. הכי תני בספרי בכל מקום אשר אני נגלה שם מהא מזכיר את שמי והיינו דקמתמה הכא בכל מקום ס"ד וכי בכל מקום אשר אני מנחה שמי להזכיר דהיינו אפילו צנזולין תזכרו דבכל מקום אשר אבא אידך אלקיך משמע אני בעלמי שיהא שם גילוי שכינה אלא מקרא מסורס הוא בכל מקום אשר אבא אידך אלקיך משמע אני נגלה שם שמי והיינו מנוך להזכיר שמי המיוחד לי והיינו דוקא צנית הצמירה והיינו דקמי צספרי בכל מקום אשר אני נגלה שם מהא מזכיר את שמי ונראה דמזה הטעם נמנעו כהנים לברך צסם המיוחד משמת שמעון הדיק כדאמרין צספרק ערך צקלפי (יומא דף נב.) לפי שלא זכו שוב לגילוי שכינה ונראה לר"י כהן שצריך זכרת כהנים צשיבה לא עשה ולא כלום הואיל ואיתקוש

ככהנו ציו"ד ה"י: צנינו. צאל"ף דל"ת: כנגד הכפוסיהס. מפני שצריך נשיאות כפיס כדאמרין צצרייתא צגמרא: וצמקדש. למעלה מראשיהס מפני שמזכרין את העם צסם המפורש ושכינה למעלה מקשרי אצבעותיהס: שאין מגזיה למעלה מן הציץ אס ידיו. מפני שהשם כחצו עליו:

גב' נשיאות כפיס. שיגביהו את ידיהס: קשיא ליה לרבי יוסף. אף גזירה שוה אי צגו"ש ילפת לה איכא למיפך מה למלוואיס שכן קרצן ציצור כדמתיב (ויקרא ט) וירד מעשות החטאת והעולה והשלמים וכולן של ציצור כדמתיב קחו שניר עוים וגו' וראש חדש הוא כדמתיב ציוס החדש הראשון צחחד לתדש תקיס וגו' (שמות מ) והוא היה יוס שמני למלוואיס כדמתיב צקדר עולם אותו היום נעל עשר עטרות: ר' נתן אומר אינו צריך. משום דפרכא ליה גו"ש מיימי ליה צהקישא: אף צניו צנשיאות כפיס. ולא מיקשי תו שכן כ"ג דאין משיצין על הדיקס: וקטיב על הימים. ולא מיקשי לך תו ראש חדש עבודת צבור: **ואיתקש** זכרה לשירות. כלומר ואע"ג דצהאי קראי לאו זכרה כמיבא אלא שירות לעמוד לשרת צסם ה' הוא צצניו כל הימים איתקוש זכרה ושירות צקרא אחרינא כדאמרין לעיל לשרתו ולברך צשמו: (א) צסם המיוחד.

ככהנו: צלל מקוס ס"ד. וכי צכל מקוס סם המיוחד מזכר הכתיב (שמות ג) זה שמי חיה זכרי לא כשאני ככהנו איני נקרא (פסחים דף ג.) ועוד וכי צכל מקוס שכינה צחא ושורה דכתיב אצבא אלקי והוא לא ימד מקוס להזכרת השם: **מסורס** הוא. מהופך. צכל המקוס אשר אבא אלקי צחאל מועד צצמדכר וצצילה וצצית עולמים: או אינו אלא אפילו פניס כנגד עורף. שאין הציצור צריצין להסצ פניהס ללד הכהנים: לשנים קורא כהנים. כשיש שם שני כהנים לברך שליה צבור כשגמר זכרת הודאה קורא אותן כהנים והן הופכין פניהן שהיו הפוכין ללד המנינה להתפלל (א) דהא אמרינן לתקנן (א) יהי רצון מלפניך שמתא זכרה זו כו': **אומר** להס. מקרא דלהס נפקא לן ששליח צבור מזכיר אותן לברך: **נתן** קורא כהנים. אס שליח צבור כהן הוא קורא ומזכיר את חציריו העומדים לפניו להחזיר פניהס ולברך את ישראל ואס ישראל הוא אינו קורא כהנים:

משלחם שם אזכיר את שמי והיבין אבוא אלקי וברכתך בבית הבחירה שם אזכיר את שמי בבית הבחירה תניא אידך כה תברכו את בני ישראל אין לי אלא בני ישראל גרים נשים ועבדים משוחררים מנין ת"ל אומר להם לכולהו תניא אידך כה תברכו פנים כנגד פנים או אינו אלא פנים כנגד עורף ת"ל אומר להם כאדם האומר להבירו תניא אידך כה תברכו פנים כנגד פנים או אינו אלא פנים כנגד עורף ת"ל אומר להם כאדם האומר להבירו אמר אביי (ב) צקטינן לשנים קורא כהנים ולא אינו קורא כהן שנא' אומר להם לשנים ואמר רב חסדא צקטינן כהן קורא כהנים ואין ישראל קורא כהנים שנאמר אומר להם אמירה משלהם

(א) [פירושו מנחם כשי"ע ערוכין ה. ד"ה והאמרן] (ב) [ויקרא ט. א] [שמות י. ט] (ג) [דף נב. ט.]

תורה אור השלם

1. וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשת החטאת והעולה והשלמים ויקרא ט כב ודשקלמים ויקרא ט כב דבר אל אהרן ואל בניו לאמר בזה תברכו את בני ישראל אמר להם: במדבר ו כב 3. אלה יעמדו לברך את העם על הר גריזים בעברכם את הירדן שמעון ולי ויהודה ויששכר ויוסף ובנימין: דברים ט כב 4. בעת ההוא הבריל ה' את שבט הלוי לשאת את ארון ברית ה' לעמד לפני ה' לשרתו ולברך בשמו עד היום הזה: דברים ח 5. כי בו בחר ה' אליהיך מכל שבטיך לעמד לשרת בשם ה' הוא אהבני כל הקימים: דברים יח 6. וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשת החטאת והעולה והשלמים ויקרא ט כב 7. ושמעו את שמי על בני ישראל ואני אברכם: במדבר י כו 8. כי אם אלקי הקימם אשר יברך ה' אליהם מכל שבטיכם לשום את שמו על לשבנו תודישו וקבאת שקמה: דברים יב 9. מזבח אדמה תעשה לי יחבקך עליו את עלותיך ואת שלמותיך את צאנך ואת בקרך בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אלקי וברכתך: שמות כ כ

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואיתקש וכו' צמנו הס"ד ואח"כ מ"ה בשם המפורש צסם המיוחד: (ב) ד"ה לשנים וכו' התפלל הא דאמרין וכו' וי' נ"ב ס"א ואינו בכלל ברכה הא דאמרין כה תברכו פניה כפיס:

גליון הש"ס

גב' דכתיב לעמוד לשרת. מה דקשה הא צלוחו קרא עלמו צפי עקב כתיב לעמוד לפני ה' לשרתו ולברך צשמו. עי צספר זית רענן פ' עקב וצמתבות צבות עקב ח"צ ס"א ח' א. וצסמ"ג מ"ע מנה צ' כתיב ליתר ור' נתן נפקא ליה עמידה מזכמה לעמוד לשרתו ולברך צשמו עכ"ל וא"ע וצספ"ט וצספ"ט מנחות דף קט ע"א ד"ה לל:

מוסף רש"י

צקטינן. מקורא חאזותין, מנהא צמרוטי (שד"ח) ח.